

V. rész

Leszámolás

2. fejezet

A Farkasok Mezején

Két nappal korábban:

Halovány csillag fénye ragyogta be a Demetreus tiszteletet parancsoló hídját. Csak nemrég érkeztek a rendszerbe, de az egyetlen sith, aki még megfordíthatná a dolgok menetét, már szinte otthon érezte magát errefelé. Megszokta a tűz szabdalta lávabolygók felszínét, a roppant gázóriások tömegét, valamint a rendszervégi fagyos planéták ábrázatát. Mint mindig, akárhányszor új helyre mennek, ám ezúttal még a tervezettnél is rövidebbnek bizonyult ittléte. Igaz, még csak Synthia sejtette ezt, ki kapva az alkalmon törte meg a csendet.

- Egy birodalmi flotta gyülekezik a Makem Ti felett, attól tartok, hogy eljött az idő. Az armada méretéből és elhelyezkedéséből adódóan az egyetlen logikus magyarázat az, ha Travis egy nagy erejű csapásra készül, méghozzá a Köztársaság szívébe.

- Ugyan, sosem jutnak keresztül azokon hipertér gátakon – legyintett az újratorgató levegőbe a férfi kezdetben hitetlenkedve. – Különböznél is, hány hajóról beszélünk, hetven, nyolcvan csillagrombolóról? Mert még az is kevés a Főváros...

- Hozzávetőlegesen a teljes Birodalmi Flotta negyede.

- Na jó, akkor mégis csak keresztül tudnak menni! Travis ezt nem bízná a véletlenre. És mi a helyzet a Köztársasággal, ők is forralnak valamit?

- A főerők Núbia felé vonulnak, hogy megsegítsék az ostrom következtében ottrekedteket. Többek között a Coruscant őrző hajók zömét is odarendelték. Azt kell mondjam, az esélyeik kiválóak az ottani győzelemre. Ám egyúttal ez egyet jelent azzal, hogy...

- A Főváros gyakorlatilag védtelen. Amíg a köztársaságiak az elterelő támadással foglalatostkodnak, Travis besurran a hátsó ajtón, elfoglalja a Köztársaság szívét, porig rombolja a templomot és megnyeri a háborút. Ügyes húzás, ezt el kell ismernem.

- Jelenleg védtelen, de más is készülöben van, amiről még ő sem tudhat. A másik félnek is megvan a maga terve, legalábbis az érzékelők adatai ezt mutatják.

- Mutasd! – förmedt rá Sidis, erélyesebben, mint azt tervezte. Rövidesen egy holokép kezdett kibontakozni a helyiség közepén, szokás szerint színesen. Rajta Anzat élettel teli planétája nem látszott ugyan, de a hologram mellett megjelenő írásként sugallták ezt. A planétára pedig azért nem nyílt rálátása, mivel a rendszer legszélét ábrázolta kép, mely csak úgy hemzsegett a köztársasági hajókkal, több száz, ha nem több ezerrel.

- Amint látod, a köztársaságiak is összegyűjtötték a maguk flottáját, ám az messze eltörlődött Travis hajóhada mellett, esélytelen, hogy az erői megsemmisítése céljából tömörülne. Ráadásul, ha tudnának róla, már a teljes flotta a Főváros felett tömörülne. Az egyetlen logikus feltételezés az, ha valaki, egy nagy hatalmú személy gyűjtené a flottát, mivel már megsejtette a tervet, de még nem sikerült bizonyítani azt. Ez esetben, amint minden hajó elérte a találkozási pontot, Coruscant bizonyulna a leglogikusabb úti célnak. Mondanom sem kell, hogy előbb érnének oda, mint a birodalmi flotta.

- Tehát az egyszerű lerohanásból egy véres csata lenne, mely már előre eldöntött. S a végén Travis lenne a galaxis korlátlan egyeduralkodója, mindkét esetben – ekkor a kivetítés felé emelte szemének sárgásan izzó tekintetét. - Érdekes, a zöme csak kisebb hajó, sokkal inkább a vadászok elhárítására szolgálnak, mint a nagyobb hajók becserkészésére. A tüzérő legjavát a közepén V alakzatban elhelyezkedő hajók adják, hogy is hívják ezeket...?

- Viscount osztályú csillagörök. Mind a hét hajó tizenhét kilométer hosszú, hozzávetőlegesen harmad olyan széles, több ezer turbólézer ágyúval rendelkezik, valamint még ennél is halálósabb kiegészítő fegyverzetrel. Olyan, mintha az Executor osztály köztársasági testvére lenne. A taktikai adatok legalábbis közel azonosak az erejüket illetően.

- Érthető, ha valamik, akkor ezek a szörnyek megeszik azokat a rombolókat reggelire. Remélem Travis is magával hoz majd néhány természetesebb hajót, mert másképpen a fél flottáját is elvesztheti. Nagyon nem tetszik nekem ez a csata. A legfőbb probléma az, hogy már semmit sem tehetünk a Köztársaságért, mindenképpen veszíteni fognak. A Sith már nyert, csak még nem tudatosult benne. És ahelyett, hogy megállíthatnánk, mi csak annyit

tehetünk, hogy még inkább elnyújtjuk a háborút. Kezeskedhetünk róla, hogy sokkal, de sokkal több vér folyjék, mint az ellenkező esetben. Hacsak...

- Csak nem arra célzol, hogy...? – kérdezte vissza az MI döbbentséget imitálva.

- Állítsd be útirányul az Anzat rendszert. Gondoskodunk róla, hogy azok a hajók sosem ériék el a Fővárost. Legalább enyhítsük a szenvedést, ha nem vethetünk neki véget.

Eközben odaát:

James Skywalker elégedetten ült székében, az egyre csak tömörülő flottát nézve kék szemeivel. Tudta, hogy ha tényleg beigazolódik a sejtése, akkor hatalmas szükség lesz majd rájuk az eljövendő napok folyamán. S ki tudja, tán még nyerhetnek is az ellenséges armada ellenében. Elvégre hét csillagórt nem lehet semmibe venni, pláne ilyen vadászfedezet mellett.

- Megérkezett a huszonnegyedik konvoj is, már csak három maradt, hogy minden teljes legyen – törte meg Lyn édes hangja a csendet. Az előző bevetések során olyannyira összerázódtak, hogy szinte már örökösen egymás társai lettek.

- Remek, még várjuk be a többit és induljunk! Érzem, hogy hatalmas vész közeleg – felelte a férfi, s immár vegyes érzelmek tarkították tiszta lelkét. Valami háborogni kezdett az Erőben, ezt tisztán érezte, ám nem csak a jövőben, Coruscant felett. Hanem itt, az Anzat felett.

- Bár a többi tanácstag is meghallgatott volna. De még most Odar, Kenzon és Draka halála után sem hallgat senki ránk és Tia'ra mesterre. Pedig neked mindig igazad volt, akárhányszor belekezdted valamibe. Csak egy csepp bölcsesség kellene az öregek fejébe.

- Már felesleges ezen elmélkednünk, nem küldik a flottát és kész. Az egyetlen dolog, amit tehetünk az, ha reménykedünk, hogy ennyi hajó is elég lesz.

- Valami felbukkant a flotta mellett – törte meg a navigációs tiszt idegesen a párbeszédet. – Nem felel a hívásra, de nem birodalmi forma. De nem is a mienk.

- Mutassa! – ahogy kimondta az utasítást, már ki is rajzolódott a kékes hologram a híd valamely terminálja felett. Egy hatalmas, keselyűforma hajó volt az, mely feljük közeledett.

Rövidesen tüzet nyitott minden létező lövegével.

S egyik kékesen izzó lövedék csapódott a másik a Demetreushoz legközelebb eső viscount oldalába, melynek elhárító pajzsai még csak hírből sem hallották az aktiválást. Ugyanis nem sok dolog volt a mindenségben, mely képes lenne akár megkarcolni is a monstrum vastag páncéllemezeinek fémes ötvözetét. Ezen hajók – legalábbis az az egy biztosan, melyet Sidis elsőként kiszemelt – csak akkor jártak felvont pajzsokkal, ha épp biztos öldöklésbe, vagy pedig egy aszteroidamezőbe érkeztek. Csak a formaságok kedvéért, mindkét esetben.

Ám a Demetreus nagyon is árthatott neki.

Persze a masszív páncéllemezek, s a hatalmas hajótest megtette hatását, nem jutottak rajta keresztül a fényes lövedékek. Nem mielőtt a fedélzetén tartózkodók, ha késve is, de bekapcsolták a jelen helyzetben menekvést jelentő energiamezőt, de az okozott kár már így is rettenetes volt. Az ellenséges hajó főlövegei több száz négyzetmétert szaggattak ki az oldalából, véget vetve megannyi remek életének.

S még csak most jött el azon pillanat, mikor valamennyi köztársasági hajó viszonzni kezdte a tüzet, azonban a szoros alakzatnak köszönhetően, csupán a kisebb, vadászelhárításra szolgáló csillaghajók tudtak a sebesült óriás segítségére kelni. A monstruméra, melyről azt hinné az ember, hogy képes megvédeni önmagát egy alig nyolc kilométer hosszú támadó ellenében, ám a kegyetlen valóság az volt, hogy egy csöppet sem.

A fekete bestia elülső elhárító mezeje szinte energiaveszteség nélkül fogott fel minden egyes felé közeledő lézernyalábot, melyek zöme csillagórról érkezett, s emellett néhány kisebb vadászgép is megpróbálkozott a hajó megsemmisítésével. Ám azok sorra elporladtak az előttük sorakozó monstrum pontvédelmi rendszerének kékesen izzó sorozataiban, melyeket Synthia mindig úgy irányzott, hogy a pilótának még csak esélye se kínálkozzon a túlélésre.

Ráadásul hiába juttatott célba bármit is, bármely vadászgép. A kicsiny lézernyalábok és a protontorpedók meg sem kottyantak a monstrumnak, mely zavartalanul folytatta a főlövegeinek ádáz tüzét. Egyre csak merítve a viscount pajzsait.

- 10% – jelentette ki Sythia közömbösen, neki nem sok érdeke volt mindebben, ráadásul, ha akart volna sem érezhetett volna semmit. Nem is volt akarata, ami azt illeti. – Azt javaslom, módosítsunk a pályán, hogy elkerüljük a kereszttüzet. Akkor sokkal gyorsabban merülnek a pajzsok, így is már csak 88%-on állnak. Ezt nem bírhatjuk örökké.

- Nem is kell már – eközben egyik vörösen izzó lézernyaláb csapódott az elülső pajzsra, mely könnyű szerrel oszlatta el azok energiáját a teljes felületén. S ezzel párhuzamosan – Sidis jóslatának megfelelően –, az ellenséges hajó elhárító mezeje végleg megadta magát. Így folytatódhatott a roppant hajótest módszeres kibevezése.

Minden egyes becsapódó lövés egyre hatalmasabb és hatalmasabb rázkódást keltett a hajótestben, s egyre nagyobb lángcsóvákat eredményezett. Rövidesen sor is került az elkerülhetetlenre, a történéésre, melyet Skywalker minden áron el akart kerülni azáltal, hogy valamennyi hajóját a monstrum ellen uszítja. Azonban a kisebb hajók vajnyi keveset sem értek, a nagyobbak pedig túlságosan is lomhák voltak ahhoz, hogy időben odaérhessenek.

Így a fiatal Jedi mesternek nem volt más választása, mint nézni, ahogyan az egyik kékesen ragyogó lövés továtunik a csillagór oldalán tátongó, krátterszerű hasadékban, majd felbukkan a másik oldalon, keresztülzelve a hajótestet. S amint erre sor került, a barnás árnyalatú óriást hirtelen egyre csak elnyelni kezdték a hatalmas lángfelhők. Nem csak a sérült részek felől kicsapva, hanem a hajótest minden egyes pontjából, egészen addig, még a heves robbanások ádáz tüze teljességgel fel nem emésztette azt, s egy végső robbanás nem következett.

A narancssárgás lángrengeteg, mely apró darabokra tépte a roppant csillaghajót.

A viscount pusztulása egyet jelentett azzal is, hogy immár semmi sem állja el a megmaradt köztársasági bestiák rálátást a Demetreusra, ismételten beigazolódni látszott az MI jóslata.

- Mindennel lőjenek, amijük csak van! Ne törődjenek a roncsokkal, az ottrekedteknek már úgy is mindegy – szólalt fel Skywalker mély haragot érezve lelkében, azonban nem azért döntött így, mert akaratlanul is etetni próbálná a benne – s mindenkiben – lakozó szörnyet. Az egyszerű logika, az rételem legősibb velejárója diktálta mindezt.

- Lehetetlen uram, eltűnt – vágta rá az egyik tisztjei, miközben barna szemei majdhogynem kiugrottak a helyükről. Nincs az az Isten, hogy egy ekkora hajó bármiféle álcázással is rendelkezzen. Márpedig rendelkeznie kell ahhoz, hogy végbemehessen az, mi már megtörtént.

- Hogy tűnhetett el csak úgy? Belépett volna hiperúrbe? – tűnődött a férfi, akaratlanul is végigsimítva kezét arcának sima felületén. S Lyn azon kapta magát a pillanat hevében, hogy ezen mozdulat sokkalta jobban érdekelte, mint a taktikai helyzet. Ám tisztában volt azon ténnyel, hogy James már nem csak házas ember, hanem apa is, ezért menten gátat is szabott ezen érzéseinek. S újfent az érzékelők felé irányozta tekintetét.

- Negatív, senki sem látta elmenni, egyszerűen csak eltűnt a szemük előtt.

- A szemük előtt?

- Kinéztek az ablakon – adta a lány a frappáns feleletét.

- De hogy rendelkezhet egy ekkorra valami álcázással, s lehet mégis olyan erős, hogy egy karcolás nélkül elpusztítson egy csillagórt? Mi lehet ez...? – bár James minden lehetőséget számba vett, mely valaha is csak felötölhetett elméjében, ennek kapcsán mégsem jutott, tán nem is juthatott dűlőre. Egyszerűen túl kevés volt a témával kapcsolatos ismerete.

Ám ezúttal akadt valaki, akinek korántsem.

- Uram, én azt hiszem, tudom, hogy mi ez – törte meg az egyik fiatal ór mély hangja a tábournak gondolatmenetét, kinek látszólag semmiben sem volt szerepe, ez idáig.

- Hallgatom – vágta rá Skywalker nemes egyszerűséggel.

- Még a nagymamám mesélt róla néhány történetet, akkor azt hittem, hogy csak mese. Azt mondta, hogy egy jeditől hallotta, ki messze belelátott a jövőbe, de a kilétét sosem közölte. Ezt a hajót úgy nevezik, hogy a Demetreus, az élet és halál tejhatalmú fejedelme. A pajzsai felérnek egy tucatnyi cirkálójával, a fegyverei pedig nem foghatók, semmihez sem. Sokszor elpusztíthatatlannak titulálta, és pontosan úgy írta le, mint ahogyan ez a hajó is kinéz. Ha igazam van, akkor azonnal a Főváros felé kell vennünk az irányt, mert nincs, ami megállíthatná ezt a monstrumot. A szó szoros értelmében legyőzhetetlen.

- Majd meglátjuk. Bármennyire is nem karok hinni önnek, van eben valami... – ekkor egy pillanatra belefulladt a szó az Erő valamely rezgése érzékeltén, ugyanis az épp a fülébe súgta a tökéletes lépést – de nem hagyhatjuk, hogy utánunk menjen, még előtte kell szabadulnunk tőle. Ha szerepet kap a végső csatában, akkor mindent eldönthet.

- Értem uram, de mégis hogyan pusztítsuk el azt, mit nem lehet?

- Tüzerővel fiam, brutális tüzerővel – vágta rá James széles mosollyal az arcán, bár legbelül merőben mást érzett. Méghozzá mély gyászt az imént a szeme láttára elhullott megannyi bátor ember eleste után, ám ezt nem mutathatta ki az emberei előtt, azzal túlságosan is letörte volna a moráljukat, a puszta harci kedvüket. S amint ezen végigment az elméje, Lyn felé fordította a tekintetét – A flotta rendeződjön teknős alakzatba, mindenki egyenletesen védjen mindenkit. Akkor legközelebb legalább három csillagórral kell szembenéznie!

- Milyen szánalmas – dörmögte Sidis az álla alatt, a megannyi rettegő hajókapitány láttán, kik egyetlen tömör védelmi alakzatba rendezték roppant csillaghajóikat. S meglehet, így tényleg sokkalta nehezebb dolga lesz, ám bárki is vezesse az ellenséges flottát, nem számolt a ténnyel, miszerint az még mindig pokolian könnyű lesz.

- Azt javaslom, hogy az armada jobb oldala felől támadjunk, meredek szögben. Akkor még azelőtt elkaphatnánk a vezérhajót, mielőtt...

- Nem, a vezérhajó még túl korai lenne. Ha azt leszedjük, az egész flotta fejvesztve szétszéledne, aztán mind a Főváros felett találnák magukat egy kis fejmosást követően. Oldalról támadunk majd, de a legszélső hajót pusztítjuk el.

- Ez esetben ajánlatos lenne, ha használnánk a...

- Inkább ne, felesleges még ilyen korán felfednünk az összes lapunkat. Hadd higgyék azt, hogy csak így tudunk nyerni, máskülönben már most menekülni kezdenének – ekkor közelebb lépett a hologramhoz, egyenesen a női alak kék szeméinek mély tükrebe mélyesztve pillantását. – Ha lehet, még ma kezdjük meg a tüzelést.

- Ahogy kívánja – felelte az MI, majd mindent akképp tett, ahogyan azt a sith elrendelte. Leereszkedett a Demetreus álcája, mely alól elsőként a roppant lövegek hosszúkás csövei kandikáltak ki, majd a kékesen ragyogó hajtóművek, melyek egyre közelebb és közelebb taszították a monstrumot a másik, nála jóval természetesebb bestia felé.

S a viscount turbólézerei ezúttal jóval hamarabb ontották magukból a tüzet, mint azt a Demetreus tehette volna. Annak kékesen izzó lövedékei sokkalta erőteljesebbek voltak ugyan a vörös árnyalatú testvéreinél, ám egyúttal hamarabb is oszlottak szét az űr hidegében. Ennek okát azon egyszerű tény képezte, miszerint közel sem ugyanabból indultak ki a hadmérnökök, mikor az leső prototípusokat felsorakoztatták a hadvezérek elé.

Bár azon néhány röpké pillanat egy cseppet sem számított ebben a helyzetben, az a néhány tucat lézernyaláb úgy mállott szét a Demetreus roppant elhárító mezején, mintha soha nem is érkeztek volna annak felületére, ám a válaszul érkező kékes lövedékek becsapódása már sokkalta komolyabb utóhatásokat követelt. Valószínűsíthetően minden ugyanúgy történt volna, mint az előző alkalommal, ha felállás is hasonlóképp képviselte volna magát.

De ez koránt sem ekképp volt már.

Ebből a szögből a hatalmas titánt két másik csillagőr is célba vehette, merőben más szögekből felé irányozva roppant erejű lézereinek pusztító özönét. S a hajó túlélésének – s egyben sikereinek – kulcsát eddig is a pajzsok egy irányból történő háritó kapacitása jelentette, ám így ez többé már semmit sem jelentett. Ezúttal a keselyűforma bestia pajzsai kezdtek megadni magukat a lézerek heves özönében, majd egyre csak rázkódni kezdett a hajóteste. Úgy tűnik, ezen csillaghajó a megannyi vele kapcsolatban szőtt legendával szöges ellentétben, koránt sem ért fel mindennel. Három viscounttal biztosan nem.

- Ha valaha is eljön az ideje, akkor most... – aggodalmaskodott Synthia egyfolytában, miközben másodpercről-másodpercre több és több dolga akadt az automata javítórendszernek.

- Ugyan, nem kell pánikolni, még bőven 70% felett van az a pajzs.

- De meddig? A célponté még közel 80%, így sosem pusztíthatjuk el. De ha még sikerül is, akkor mi lesz a többivel? Órák, mire a kondenzátorok ismét feltöltődnek.

- Nem lesz rájuk szükség – vágta rá Sidis nemes egyszerűséggel. – Menjünk közelebb ahhoz a monstrophoz, kényszerítsük bele a köztársasági flottát a saját keresztűzébe!

- De akkor a középső hajó is célba vehet minket.

- Elenyésző károkat okoz majd, hidd el – felelte a férfi széles mosollyal az arcán. Egyszerűen imádta a pillanatot, amikor még a saját elméje is képes volt felülkerekedni Synthia programozásán, melyet megannyi számítógép ad.

Méghez a legfejlettebbek, melyek valaha is léteztek.

S minden úgy történt, ahogyan a sith elrendelte. A Demetreus roppant hajtóművei rövidesen teljes tolóerőre kapcsolak, látszólagosan ütközőpályán haladva a mind hevesebben tüzelő köztársasági monstroph felé, mely – magától értetős módon – az utolsó pillanatban egyre csak kitérni igyekezett. És mialatt ez végbement, az utolsó pillanatban a Demetreus lekerekített felületű, a lézerözönben néhol kékesen ragyogó, ám összességében mégis koromfekete orra csakhamar a csillagőr alá bukott. Olyannyira közel, hogy elhárító mezejeik szélső része szinte már súrolta egymást. Tökéletesen a várt eredményt hozva.

Ugyanis a viscount ezúttal pusztá termetén köszönhetette korai vesztének lehetőségét, hiszen a környező hajók rálátást éppen a hajóttest takarta el a nála hajóval kisebb Demetreus felől, mely nem sokkal az aláérkezte után megállva oly tökéletesen bújt meg a monstroph alatt, hogy nem csak Skywalkernek kellett döntenie a saját hajója szétlövésére, s a többi hajó lézerözönének beszüntetése közt, de Sidis még folytathatta is a tüzelést.

Nem telt bele többé egy röpké percnél, mikor ismételtén bekövetkezett az elkerülhetetlen: megadta magát a köztársasági monstroph roppant elhárító mezeje. S az megpróbált ugyan kitérni, ám a fekete bestiának túlságosan is sok helyen sorakoztak a segédhajtóművei, hogy lerázhassa azt. A Demetreus szinte kullancsként tapadt rá a prédájára.

- Fejezzük be! – jelentette ki Sidis örömteli arccal, majd sárgásan izzó tekintetével kísérté figyelmen keresztül a híd masszív ablakain át, ahogyan gigászi erejű csillaghajójának valamennyi lövege egyre csak ostromolja a csillagőrt, melynek jóval rövidebb volt haláltusája, mint az előzőnek. Ám mégis fájdalmasabb volt, mint azt valaha is gondolta volna a sith, hiszen túl közel álltak hozzá ahhoz, hogy ne pörkölje meg őket a robbanás, mely ezernyi apró darabra hasította a több mint tizenhétézer méter hosszú monstrophot.

S amint megkezdte útját a lánggomolyag, amint megkezdte széthasadását a hatalmas hajóttest, a megannyi kisebb és nagyobb darabja mind-mind a Demetreus felső részeibe csapódott, melyet aztán a lángtenger is elért. A tűzáradat, mit a lökeshullámnak köszönhetően még egy ilyen rendkívül fejlett hajó pajzsa is csak hajszáhlíján tudott háritani, méghez a döbbenetes energiavesztés árán. Bár ez még mindig nem számított olyan soknak.

- Pajzsok 62%-on, bekapcsoljam az álcázást?

- Nem bánám...

- A fenébe! – csattant fel Skywalker idegesen, amint ismételten szembesült azzal, mi lehetetlen. – Már megint eltűnt... egyszerűen nem értem.

- Én megmondtam uram, nem győzhetünk felette.

- Nem szívesen mondom, de igaz van. Két viscounttal végzett, de az elhárító mezeje még mindig olyan erős, hogy kiakasztja az érzékelőket – valójában már koránt sem az, ám ez is a Demetreus különleges tulajdonságainak egyike. Lehetetlenség megállapítani, hogy milyen erős is a pajzsa. – Ha ez így megy tovább egyetlen hajónk sem lesz, mire idevonszolják magukat a hátralévő konvojok. Ráadásul még az alakzat is megbomlott.

- Nos, ez esetben ideje elmennünk – ekkor a navigációs tiszt felé emelte tekintetét. – Állítsa az útirányt a Főváros felé! Remélhetőleg még így is megnyerhetjük a csatát...

- Attól tartok, ez nem lesz olyan egyszerű – szakította félbe a twi'lek szelíd, ám aggodalommal teli hangja a mondanóját. – Az ellenséges hajó rendelkezik valamiféle hiperűr-zavaró berendezéssel. A mező alapján könnyedén be lehet határolni a helyzetét, ezért csak akkor aktív, amikor nincs álcázásban. Most el tudunk menni, de ha elénk jön, akkor kiránthat minket a fényfeletti sebességből.

- Ez esetben szóródjunk szét – felelte James kis gondolkodást követően. – Mindegyik csillagőr menjen külön kerülő úton a Főváros felé, akkor csak egyet tud elkapni, és legalább négy elérheti a célját. Úgy tűnik, ez az egyetlen lehetőségünk.

Rövidesen a tisztjei teljességgel eleget tettek az utasításnak, valamennyi viscount tovatűnt a csillagok áradatában, még hozzá meglehetősen népes kísérettel. Nem meglepő módon, utoljára ő kívánta elhagyni a csatateret, s még egy utolsó pillantást vetett a két elpusztult csillagőr roppant, heves lángok közepette roskadozó roncsaira, mikor elrendelte az ugrást.

- Nahát, mégis csak futnak – dörmögte Sidis látszólag egykedvűen, ám csalódottsággal lelkében. Így már képtelenség megállítania a teljes flottát, de még mindig elkaphat egy harmadik hajót, amennyiben megfelelően időzít.

- Melyiket kövessük? – kérdezte Synthia, az idők során már pontosan tudja, hogyan gondolkodik a férfi. S ahhoz előbb követni kell a célpontot, hogy elébe vágassanak.

- Azt ott – mutatott rá mindenség sebesen cikázó áradatába utoljára belépő csillagőrré. – Minél kevesebb ideig tart utolérni, annál esélyesebb a győzelem.

- Értettem – vágta rá a női alakot imitáló hologram, majd a Demetreus roppant hajtóműveinek kék csóvái közepette tűnt tova az űr végtelenében, s csakugyan nem tartott soká, hogy beérjék az újdonsült prédájukat. Néhány röpké perc elteltével Synthia már ismételten kénytelen volt megtörni a csendet, melybe a férfi mindig is belemélyedt, akárhányszor a zörejmentes környezet párosult a hiperűrben való gyors előretörés látványával, mely minden pénzt megért számára. – Eléjük kerültünk.

- Meg kell hagyni, ennél lomhább bestiákat még az életben nem láttam – mosolyodott el Sidis elégedetten, majd hamar elhatározta magában, hogyan fog véget vetni a roppant csatahajó létének. – Lépünk ki a hiperűrből és forduljunk meg. Szemtől-szemben intézzük el a monstrumot, aztán meglátjuk, hogy lesz-e időnk még egyre.

- Semmiképp sem, a számításaim alapján már a legutolsó hajó is félúton lesz a harcot követően. Azt javaslom, ne kapkodjunk el, próbáljuk minimalizálni az energiaveszteséget.

- Szerintem meg lőjünk, mielőtt szitává lyuggatnak minket – felelte a férfi, amint meglátta a hiperűrből egyenesen feléjük sodródó viscount ábrázatát. S jóllehet, hogy számtalan alkalommal látta már ezen hajótípus számos képviselőjét, ám mindig is valamivel kisebbnek képzelte. E mögött azon egyszerű ok rejlett, hogy akkor a kérdéses hajók egyike sem járt még ilyen közel sárgás tűzben égő szemeihez – a legutóbb a romhalmazok mezejére küldött kivételével, ám azt alulról, s nem előlről szemlélhette.

Azonban nem sok ideje nyílt a tűnődésre, hiszen a két roppant fémrengeteg hatalmas lövegei nyomban egymásnak is veselkedtek. A fekete, egy lecsapni készülő héja ábrázatát

keltő csillaghajó tizenkét oldalsó lövege a csillagór ezernyi turbólézer ágyúja ellenében, a számok ellenére ez már az első perctől egy előre eldöntött ütközetnek ígérkezett. Ezt mindkét fél látta, ahogyan a vörösösen és kékesen izzó nyalábok egymás után csapódtak a másik hajó elhárító mezejébe, miközben az őket helyettesítők egyre csak cikáztak a fagyos kozmosz ezen kicsiny szegletében.

- Pajzsok 40%-on, már nem bírjuk sokáig! – kiáltotta az egyik tiszt James felé, kinek egyik vadabb ötlet kavargott a másik után elméjében, az egyre hevesebbé és hevesebbé váló rázkódás közepette. Tudta, hogy perceken belül ezen nemes monstrum is egy rakás izzó duracéldarabként végzi majd, s ezt nem engedhette. Ám hamar szembesülnie kellett e ténnyel, miszerint az ellenséges hajó, sokkal, de sokkal kisebb, mint a sajátja.

S ez csak egyetlen lehetséges megoldást vetett fel.

- Minden energiát a hajtóművekbe! – jelentette ki erélyesen, értetlen pillantások által övezve a pillanat hevében. Nem épp az öngyilkosságpartí katonákkal volt már körülvéve, mint annakidején a nagy Jedi mesterek. Itt inkább élni akarnak a körülötte lévők, mint hősi halált halni egy olyan ügyért, melynek jelentőségét ők még csak nem is sejtetik.

- De uram, akkor... – felelte az egyik tiszt, elfehéredve.

- Nyugalom, nem lesz bajunk – igazság szerint ő nem volt minderről teljes egészében meggyőződve, ám be kellett látnia, hogy csak így bírhatja rá valamennyi emberét a parancs teljesítésére. Az utasítására, mely most az utolsó csepp vért is megfagyasztotta minkét fél ereiben. Elvégre ilyen kilátástalan helyzetekben az ember csak egyetlen dologért les:

Vajon ki fog tértüni a másik fél, mielőtt minderre sor kerülhetne?

Sidis eddig bizakodóan figyelte a látszólag előre eldöntött harcot, ám most, hogy egy tizenhét kilométer hosszú bestia közeleg a saját, alig nyolcezer méter felülről bárkája felé, már merőben más tekintettel, s arckifejezéssel szemlélte mindezt.

- A pajzsok 53%-on, számításaim szerint ki fogják bírni az ütközést, nem lesz komoly baja a hajótestnek – próbálta a hologram valamelyest megnyugtatni a sithet, kit szemmel láthatóan alaposan elkapott az ideg a csillagór roppant orrészének közeledtétől.

- Rajtunk nem fog a fizika véletlenül? – kérdezte még mindig döbönt tekintettel, úgy érezte, mintha az eddig a létező leghaloványabb lehetőségként sem szolgáló halál méterről-méterre közelebb lenne hozzá. Számos csodát látott már ettől a páratlan csillaghajótól, ám ezt már nem vette be. Korábban is látott háborúkat, hatalmas ütközéseket, s azoknál is megesett, hogy hatalmas különbségek adódtak mind a hajók mérete, mind pedig a felépítése közt, ám a végeredmény mégis állandó volt, minden esetben:

Minkét hajó megsemmisült a becsapódás következtében.

- Nem akarok elkeseríteni, de én inkább nem kockáztatnám a bőrömet néhány „pontos” statisztikai adatra támaszkodva. Nem érdekel, hogy mekkorák az esélyek, különben sem éri meg az egész. Mindegy, hogy négy vagy öt viscount lesz Coruscantnál, amikor megérkezik Travis flottája, mindenképpen hatalmas vérontás lesz, sok százezer, ha nem millió áldozattal – közölte a Sidis, miközben egyre nagyobb vágyát vált az, hogy elmehessen innen, végleg maguk mögött hagyva az életére törő fenyegetést. Úgy vélte, még az sem érdekelné, ha maga James Skywalker vezetné a másik hajót, akkor is elmenne. Ám annak olyan kicsi az esélye, hogy még elgondolásra sem érdemes – nem tudhatta, de mégis bekövetkezett.

- A hajó pusztulásának az esélye elhanyagolható, az egyetlen, amivel számolnunk kellene az energiaveszteség. Különös, azt hittem, hogy ez csak engem érdekel...

- Menjünk már! – bár a az elhangzottakból nem lehetett pontosan kivenni, hogy a felé egyre csak közelítő csillaghajó elől, vagy pedig az űr ezen szegletéből akart elmenni a férfi, ám Synthia már jól ismerte őt, hiszen az itt töltött ideje alatt gondosan memorizálta az ittlétének minden egyes másodpercét. Így könnyűszerrel tehetett eleget az utasításának.

Meglehet, hogy néhány frappáns manőverrel is ki lehetne kecmeregni a szorult helyzetből, ám a sith tudta, hogy ha ennyire neki akar menni, s nem kitérni előle a másik hajó kapitánya, akkor képtelenség kullancsként az aljára akaszzkodni a térben, mint ahogyan az előző alkalommal. Hiszen akkor a monstrum még tesz egy jókora fordulatot, majd palacsintává lapítja őket, éppen ezért azt látta a legbiztosabb megoldásnak, ha ténylegesen is eloldalognak a harctérről, így is két viscount skalpjával büszkélkedve, valamint megfutamítva egy komplett köztársasági flottát. Így az eset nemhogy csorbította, hanem az egekbe emelte a Demetreus hírnevét. A hajóét, mely éppen most tűnt tova az űr végtelenében.

- Elmentek – sóhajtott fel Lyn megkönnyebbülten, egy pillanatra tényleg azt hitte, hogy egymásnak ütköznek, ám Jamesnek ismételten igaza lett: nem lett bajuk.

- Látja, mégsem olyan legyőzhetetlen – közölte Skywalker a nagymamája történeteivel eddig a fél legénységet sokkoló űr felé kék szemeit.

- Higgye el uram, egy karcolás nélkül megúsza volna az ütközést.

- Attól még mi nyertünk, fiam! Minden sereg épp olyan erős, mint a leggyengébb láncszeme, s jelen esetben a vezetője, mert én mondom, ezt a monstrumot egy ember vezette. Ami egyet jelent azzal, hogy ez a valaki akár még Travis egyik cinkosa is lehet, márpedig mi dolga lenne itt a sithnek, ha nem akarna a hátsó ajtón rátörni a Fővárosra?

- Ez meglehetősen meredek egy következtetés, nem gondolod? – vágta rá a twi'lek.

- Meglehet, de ha a Tanács meggyőzésére nem is, egy-két tábornok jobb belátásra térítésére még elegendő lehet. S hidd el, akkor nem leszünk mozgósítható hajók híján.

- Csak elég gyűljön össze...

Nem sokkal később egy újabb robusztus csillaghajó tört elő a csillagok sebesen cikázó áradatából a már hónapok óta birodalmi irányítás alatt álló Makem Ti felett. Sidis jókora hajóhadra számított ugyan, ám ekkorát még sosem látott szemeivel. S azok előtt egyik romboló rajzolódott ki a másik után, a szürkés hajótesteik fenséges ábrázata teljességgel betöltötte a látóterét, bármerre is nézett. Rövidesen merőben más, jóval nagyobb hajókat is megpillantott, méghozzá a rombolók közt csak úgy hemzsegő Phalanx, Ballator, Executor, Praetor, Sovereign s minden egyéb osztályt képviselő szuper csillagrombolók voltak ezek.

Travis is gondoskodott a megfelelő léptékű bestiahadról.

- Bejövő hívás érkezett – törte meg Synthia a sith elképedt arcát, aki azonnal ráébredt, hogy teljességgel felesleges volt az, melyet eddig tett. Nincs az a hatalom, az a védelmi rendszer, amely gátat szabhatna ennek. Az egyetlen esélye a komolyabb katonai ellenállásnak az, ha az esetből a flotta vezetője meggyőzné a Szenátust, vagy legalábbis néhány tábornokot, hogy vonják vissza a csapataikat Nubiáról, egyenesen a Főváros életteli felszínéhez.

Am annak oly elenyésző az esélye, hogy belegondolni sem érdemes.

- Engedd át, vajon ki is kereshet...? – mosolyodott el a férfi, ám meglepetten tapasztalta, hogy Travis fiatalos arca helyett, egy twi'lek szép arca rajzolódott ki előtte, ki feltűnően jól tartotta magát a kora ellenére. Pedig már azt hitte, hogy ez a nő rég a halál „fia” lett.

- Sidis, te mit keresel itt? – próbálta kérdésekkel leplezni a félelmét, még emlékezett a múltkori esetre. Bár azt tudta, hogy ennyi hajó ellen még a Demetreus sem nyerhet.

- Én is ugyanezt kérdezhetném, tőled. Azt hittem belőled már rég sült csirke lett a Waylandnél. De sebaj, bár meg kell hagyni, az őserdők igazán jó modorra taníthattak volna...

- Attól tartok, ezúttal sem lettem az a szelíd kiscica, aminek szánni akartok, de ez most lényegtelen. Nem jönnél ide a semmiért, szóval halljam, mit akarsz itt? – viszont a nő számonkérő szemeiből már tisztán látta, hogy Aleya mégsem teljesen ugyanaz, mint akkor volt. Sokkal bátrabb, erélyesebb, valamint jóakaratóbb lett, bár ezen tulajdonságát már csak az Erő segítségével sikerült kiderítenie. Úgy vette ki, hogy a benne lakozó jó fokozatosan kezdett előtérbe kerülni, persze a hataloméhes, becsvágyó énje még mindig szinte tejhatalomnak örvendhetett a lelkében. Még csak az elején járt egy hosszas folyamatnak,

melyen maga Sidis is átesett. Ezen felül a férfi értékelte a kiállását, a tény, miszerint nem féregként hajol meg előtte, legbelül kocsonyaként remegve félelmében. Ezúttal már tényleg méltó lett az életre.

- Gondolkoztam az elmúlt időben, és a múltkoriért még tartozom egyet a nagyuradnak, szóval jöttem kiegyenlíteni a számlát. A mai naptól kezdve a Demetreus is rendelkezésekre áll a végső ütközetben. Amennyiben Travis nem dönt másképpen.

- A flotta már az én parancsnokságom alatt áll, ami azt illeti. És nem, nem az történt amire gondolsz, ez csak átmeneti.

- Miért, mi történt veled?

- Elfogták...

Mortis, a feltámadás napján:

- *Visszahoztad az életbe? – hangoztatta Travis megannyi kérdése közül a legfontosabbikat, mely most megfogalmazódott benne, amint bezárult mögöttük a csarnok masszív ajtaja.*

- *Csupán visszaállítottam a lelkének eredeti formáját, ez közel sem olyan bonyolult, mint azt gondolnád – hiszen nem kellett megtisztítania Reát a Fiu rontásától, mint Ahsoka esetében. Azonban már a férfi pusztá tekintetén is látszott, hogy más is rejlik e mögött.*

- *De miért? És miért pont az övét, amikor annyi mást is elvesztettem már, kihez nála sokkal jobban kötődtem? Miért nem Lizt, vagy Iwot hoztad vissza? – hiszen örült az Atya tettének, de jogos volt a kérdés részéről. Reát koránt sem szerette a saját gyermekekét.*

- *Ennek megértése már messze a te képességeid fölé magasodik, Travis. Meglehetősen leegyszerűsítve az a helyzet, hogy Mortis csak egy azon helyek közül, melyet még népem emelt és ahová a megannyi lélek távozik az elmúlását követően. És ezek a lelkek mind magába az Erőbe torkollnak, szép lassan egyé válva vele, s a folyamat közben elvesztik önállóságukat, sajátos jellemvonásaikat, melyek azzá a személlyé teszik őket, akik.*

- *Tehát ők már menthetetlenek?*

- *Igen, Liz és Iwo már túlságosan régóta került az Erő kútjába, hogy feltámaszthassam őket, viszont Rea csak nem rég távozott az élők sorából, lelke még szinte érintetlen volt, amint kiemeltém. De ez csak a kezdet és csak azért tettem, hogy megkönnyíthessem döntésedet. Hogy beszélhess veled, szemügyre vehesd miért is áldoznál fel oly sokat.*

- *Mégis mit? Hiszen ott áll az ajtóban. Mégis miről beszélsz?*

- *Itt könnyű egy lelket visszahozni eredeti formájába, de már merőben más, sokkalta nehezebb dolog elintézni, hogy egy már holt lélek ki is kerülhessen innen és ne foszjon szerte népem egyik utolsó világából való távozásakor. Ez olyasmi mely csak egyszer történhet meg, minden tízezer esztendőben, különben megbomlana a tér-idő szövete. És ezt olyan erők vezérlik, melyek messze felülmúlják megértésedet és különben sem mondhatok már többet.*

- *Értem, de az előbb azt mondtad, hogy nem lehet változtatni az eseményeken, mert a következményeik megjósolhatatlanok lennének. Húsz perce, ha elhangzott.*

- *Igen, rendkívül kockázatos melyet most tenni készülök. De már azzal is túl sok változás ment végbe, mi a mai napon történt, ezen már rég elfeledettnek hitt világon. Különben is tartozom neked, amiért megmentetted az életem. Eppen ezért hajlandó vagyok enyhíteni a lelkedben lakozó mérhetetlen fájdalomon, de értsd meg. Ez nem ismétlődhet meg még egyszer és nem csak azért, mert nem vagyok rá hajlandó. Maga az Erő kútja omlana össze, ha egyetlen léleknél is több kerülne ki belőle minden tízezer esztendőben.*

- *És akkor gondolom, az egész mindenség összeomlana, velünk együtt? – erre az Atya csak némán bólintott. – De Rea lelke már kikerült onnan, hiszen itt van. De honnan tudta előre, hogy ez lesz? Hiszen a fiad sem látta előre a saját halálát.*

- *A saját sorsunkat nem látjuk, nem is láthatjuk előre, de ez remekül kikövetkeztethető az általunk látottakból. Sajnos – vagy talán szerencsére – a fiamat túlságosan elvakították indulatai, hogy észrevehesse, pedig még figyelmeztetted is. A jelöltet pedig már nem volt*

nehéz kiválasztanom, elvégre ő volt a legfontosabb személy, ki a közelmúltban vesztette életét – hiszen ki mást akarna feltámasztani, Aleyát?

- És mégis milyen áldozatról beszéltél az előbb? – tette fel Travis az utolsó kérdését hosszas beszélgetésük folyamán.

- Az univerzum erőivel lehetetlenség bárkinek is kedve szerint szórakoznia, legalábbis következmények nélkül az. A mindenségbe nem lehet csak úgy életet vinni, mint ahogyan a halál sem véletlenszerű. Mindennek megvan a maga szerepe az Erő akaratában, s az mindig is egyensúlyra törekedett, s törekszik is, ahogyan most beszélünk. Nincs élet halál nélkül, s nincs halál élet nélkül. Semmit sem lehet elvenni, vagy hozzáadni a kozmoszhoz, nem áldozat nélkül. Én visszaállíthatom Reát eredeti valójában, hogy elhagyhassa e helyet, de meg kell értened, hogy ehhez nagy árat kell fizetned...

- Mégis mit? – kérdezte a Sith sötét nagyura kíváncsian, ám legbelül már érezte, hogy mit jelent ez. Az ilyen helyzetekben mindig a létező legértékesebb dolgot kéri az embertől, mellyel valaha is rendelkezett. Az egyetlen, mellyel minden élő rendelkezik.

- Mint tudod, ez a háború hamarosan a tetőpontjához érkezik. Még számos ádáz csata és megannyi elvesztett bajtárs vár rád az utad során, de az csak egyféleképpen végződhet, méghozzá minden esetben: Coruscant lerohanásával. Ez lesz a csata, melyet minden féleképpen meg kell vívnod, ha be akarod teljesíteni a végzeted, s véghez akarod vinni a hadjáratot, melyre jóformán rááldoztad az egész életedet. Mindketten tudjuk, hogy bármi is történjék, ezt már nem hagyhatod félbe. Azonban ahhoz, hogy Rea is beteljesíthesse a sorsát, az ösvényt, mely megtört, mikor Sidis egy szerencsétlen félreértés következtében...

- Tehát tényleg nem szándékosan tette? – erre az Atya némán rázta a fejét, s ezzel párhuzamosan valamelyest lecsillapodott a sith mérhetetlen haragja, melyet a férfi iránt érzett. Bár nem oszlott el véglegesen. – De mindegy, folytasd!

- Hidd el, számos látomást láttam már az ott történekről, számos lehetőséggel, de az univerzum akarta megmászhatatlan. Amennyiben beleegyezel, hogy feltámasszam Reát, meg fogsz halni aznap, mikor a Fővárosba érkezel. Az életed az, mellyel fizetni fogsz az övéért.

- Elfogadom – vágta rá Travis szinte gondolkodás nélkül az árra, melyet fizetnie kell majd, ahogyan azt az Atya már előre látta egy közel 100 évvel ezelőtti látomásában. – És megtudhatom, hogy mégis mikor indulhatunk?

- Te bármikor elmehetsz, de ő nem távozhat, még nem. Ez a folyamat sajnos koránt sem olyan egyszerű, mint tűnik az általam elmondottak alapján. Idő kell, amíg készen áll majd és akkor sem lehet többé ugyanaz a togruta, mint jelenleg.

- Hogy érted ezt? Azt hittem, hogy ha elfogadom, elmehet – tette hozzá Travis, valahogyan érezte, hogy ez nem lesz ilyen egyszerű. Hiszen az ilyesfajta dolgok még odakint sem zajlanak valami egyszerűen. Hát még itt, az Erő birodalmában.

- Nincs adott energia elvett energia nélkül. Ráadásul az univerzum törvényeivel való játszódás esetén sokszor megesik, hogy még többet is kell adnunk, hogy visszanyerhessük, mi elvesztett. Rea feltámadhat ugyan, de csakis Jediként teheti meg mindezt, anélkül, hogy bármire is emlékezne a Ryloth felett történekből.

- De azt mondtad, hogy ha megteszem az én részem, igaz Sith válik majd belőle – tudatta Travis következő aggályát. Nagyon nem abba az irányba ment az egész, mint azt remélte, vagy legalábbis szerette volna, hogy menjen.

- Ha ezt akarod igen, de előről kell majd kezdened az egészet. Igaz Sith, Plagueis méltó örökösévé válik majd, ha afelé tereled ösvényét, mint azt korábban is tetted. De emellett hagyhatod is, hogy a sajátját járja majd. A lehetőségeid adottak, ez már a te döntésed lesz.

- Ez esetben már csak egyetlen kérdésem maradt... Ha én meghalok, akkor hogyan? Ahhoz, hogy a Mester méltó örököse lehessen, rendelkeznie kell a Képességgel.

- Azt más is átadhatja, méghozzá Sidis lesz az, ki megteszi. Ő korántsem olyan elfogult a sithek ösvényét illetően, mint te, vagy bármely más sith. Amennyiben a Jó Oldal felé tereled, jedit, ha pedig ragaszkodsz a Sötét Oldalhoz, sithet farag belőle.

- Tehát rajtam áll majd, minden. De én már akkor rég halott leszek, mikor ez végbemegy...

- Igen, erről kezeskedem.

Darth Raven